

Albert Sánchez Piñol. Escriptor. Publica "Fungus"

"Els governants no són res sense el consentiment dels de sota"

26N

P18

El Punt Avui us convida als Premis Republicans de l'Any

Pont i Pujol

e m p r e s i s t e s

CONSULTORIA INTEGRAL

per a pimes i patrimonis familiars

www.pontipujol.com · tel. 93 764 04 69

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIVENDRES • 23 de novembre del 2018. Any XLIII. Núm. 14829 - AVUI / Any XL. Núm. 13699 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

VOL VIURE EN

P6,7

La fiscalia manté el setge per als alcaldes de l'1-0

NOMBRE • Encara hi ha un centenar de diligències obertes contra els 712 batlles investigats i dues querelles ja redactades

PRUDÈNCIA • La nova fiscal general assegura que "en breu" es decidirà si aquestes cent causes es judicialitzen o s'arxiven

PAS • En el primer arxivament, el de l'alcalde de Mollerussa, el fiscal afirma que hi va col·laborar però que no en té cap prova

Els Mossos van blindar la parròquia de Sant Pau, on es fa la protesta, des de bon matí ■ M.R.

El silenci més reeixit

La protesta diària contra la repressió que es fa a Tarragona és la més nombrosa fins ara en coincidir amb el Dia de la Policia Nacional

EUROPA-MÓN

P28,29

Espanya, com sempre, ofesa per Gibraltar

L'Estat amenaça de vetar l'acord sobre el futur entre el Regne Unit i la UE perquè exclou l'enclavament britànic

116119-1141031W

ESPAI PISCINES
GRQP Ens banyem?
Tel. 902 107 208
www.espaipiscines.com

BANYOLES C. Sant Andreu, 45 bxs. 4, 17846 Mata. Tel. 972 58 07 68
OLOI Av. Sant Jordi, 172-174, 17800 Olot. Tel. 972 28 05 19

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/85c6b6>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Per a què serveix la monarquia?

Com que en diverses ocasions aquests darrers anys m'he lamentat que el republicanisme de Pablo Iglesias em semblava més teòric que pràctic, i que d'alguna manera ell acabava fent també una certa genuflexió davant la monarquia espanyola, avui no puc fer res més que rectificar i recomanar-los l'article que el secretari general de Podemos signava ahir a *El País* i que titulava amb la mateixa pregunta que jo he titulat avui el meu article. "Espanya es va empassar l'hereu de Franco a canvi de democràcia; i l'hereu, a poc a poc, amb l'ajuda dels grans mitjans de comunicació, es va fer estimar per amplis sectors de la ciutadania", analitza Iglesias en l'article. Sense oblidar-se'n del 23-F, el líder de Podemos s'acaba fent la pregunta que molts ja fa temps que ens la teníem contestada: "Quaranta anys després, segueix sent útil la monarquia per a la democràcia?" I conclou que

“Que Iglesias digui el que diu és perquè sap que per primer cop el paper del rei a Espanya està en qüestió

no. "Que a cap d'Estat s'hi accedeixi per unes eleccions i no per fecundació seria aprofundir en la democràcia", afirma, i afegeix que la monarquia "ja no és un símbol d'unitat". I encara més. Conclou: "Abandonar la crispació i l'enfrontament entre els espanyols requereix deixar enrere els símbols que divideixen. Una nova república se-

ria la millor garantia per a una Espanya unida." Em sembla que és l'aposta més clara i contundent que li he sentit, a Iglesias. Un embat a l'Estat en tota regla. Iglesias, a qui com a molts de vostès no li ha passat per alt que el CIS ja fa temps que no pregunta pel grau d'acceptació de la monarquia, juga a fer república. Espanyola, però república. Sap, suposo, que a Espanya per primer cop la monarquia està en qüestió. No són només els seus 71 diputats. Són els catalans, els bascos... i la pregunta és, és clar, què passa amb els 85 del PSOE? Iglesias engega aquest debat perquè sap que entre els votants del PSOE a hores d'ara ja hi ha una majoria republicana. No serà menor, l'aposta d'Iglesias si la porta més enllà d'un article d'opinió. Per primer cop, aquesta pregunta de "Per a què serveix avui la monarquia?" ja no ens la fem només els catalans. Se la fa Espanya.

De reüll

Adela Genís

Embarassos perillosos

La polèmica entre l'actriu Aina Clotet i la també actriu i directora Leticia Dolera per no haver donat el paper protagonista d'una sèrie a Clotet a causa del seu embaràs ha desfermat les xarxes socials. Dona contra dona, i a més, l'acció la protagonitza una destacada i ferma feminista com és Dolera. Les veus contra el moviment feminista –en un moment tan polaritzat com l'actual– tampoc s'han fet esperar a la barra de bar en què en molts casos es converteix Twitter. El cas no deixa de ser sorprenent perquè en el comunicat que va

El cas de Clotet evidencia la desprotecció que pateixen les dones

publicar l'actriu afirma que estava disposada a cedir el seu sou per poder pagar el cost addicional que suposés per a la producció la seva gestació. La desprotecció que encara pateixen les dones si volen ser mares i els entrebancs que troben en la seva carrera professional són evidents. Sí, és

cert que les dones treballen des de temps immemorials. També m'havien explicat que moltes parien entre el soroll incessant dels telers de les fàbriques tèxtils en plena Revolució Industrial i al cap de poques hores tornaven a la feina. Les que eren prou fortes. Ni baixa per maternitat ni feminisme que valgués. En ple segle XXI encara imperen els horaris de treball organitzats per homes, en un món manat per homes, però en el qual també cauen les mateixes dones. Problema de sistema. I què hauria passat si Dolera hagués estat un director de cinema? Aquí ho deixo.

Les cares de la notícia

CONSELLER D'ACCIÓ EXTERIOR

Ernest Maragall

Refer la destrossa

El conseller, a partir d'ara candidat d'ERC a l'alcaldia de Barcelona, ha reactivat en pocs mesos la presència i l'acció exterior del govern després del tsunami del 155, que va arrasar el Diplocat i totes les delegacions, i malgrat els pals a les rodes del ministre Borrell.

FISCAL GENERAL DE L'ESTAT

Maria José Segarra

La persecució continua

L'anterior fiscal general, José Manuel Maza, va ordenar investigar els 700 alcaldes de l'AMI, que donaven suport al referèndum de l'1-O, i l'actual fiscal general manté la direcció i la velocitat i ha confirmat que hi haurà querelles i que ja estan a punt. Mani qui mani, l'Estat va a pinyó fix.

ESCRITOR

Albert Sánchez Piñol

Nova novel·la

L'antropòleg i novel·lista català, famós pels sis títols que ha publicat amb La Campana i amb els quals ha venut mig milió llarg d'exemplars només en català, presenta la novel·la *Fungus*, ambientada als Pirineus i amb punts en comú amb les seves *La pell freda* i *Pandora al Congo*.

EDITORIAL

La bretxa cultural

L'estudi sobre l'estat de la cultura i les arts, que elabora anualment el Consell Nacional de la Cultura i les Arts (CoNCA), deixa clares unes quantes coses, però sobretot envia un missatge gens engrescador, com és que la cultura, com la majoria dels ciutadans, encara no ha superat la crisi, i això s'ha traduït en un increment (d'un 10%) de la pobresa cultural al nostre país. Hi ha massa gent que no llegeix mai (40%), que no va a concerts ni exposicions (60%), al cine (55%) o a cap espectacle (73%), i es constata que la formació educativa i el nivell adquisitiu són factors determinants per accedir a la cultura.

La radiografia és una eina útil per detectar els problemes i dissenyar les polítiques públiques que puguin posar-hi remei. Per això es fa. El problema és que sovint d'un informe al següent, les coses no semblen millorar substancialment i, per tant, no se'n veu del tot l'eficàcia. La bretxa cultural que descriu l'informe és un fet, va a més i té unes causes definides. La conclusió òbvia és que calen polítiques que facilitin l'accés a la cultura de totes les capes socials, i això passa per uns preus més assequibles i més formació cultural i artística de bon començament a les escoles.

La consellera, Laura Borràs, afirmava fa uns dies a El Punt Avui que el govern creu en la cultura i que espera reflectir-ho en els pressupostos, que fa massa temps que estan estancats per sota de l'1% que es considera mínim, i encara més lluny del 2% que es considera òptim. Són diners per fer democratitzar la cultura i per fomentar la cohesió social; diners per potenciar la presència del català al cinema, la música, la lectura...; diners per al pla de lectura, el pla de museus o els plans de teatre, música i arts visuals que el govern ja té dissenyats. Diners imprescindibles que el govern de Quim Torra ha de fer l'esforç de garantir.

Cultura i Espectacles

Entrevista **Albert Sánchez Piñol** Presenta la novel·la 'Fungus'

“«Fungus» és un 'western' hivernal”

Lluís Llorc
BARCELONA

Albert Sánchez Piñol se'n ha fet boletaire. No en el sentit d'anar a caçar bolets –assegura que mai en troba, en cas que n'hagi buscat mai–, sinó en el d'haver estat il·luminat amb una fegonada creativa enmig de la frondositat del bosc de la fantasia. Dit més clar, està encantat amb els fungus, els personatges que protagonitzen la seva nova obra, *Fungus* (La Campana).

Nascut a Barcelona el 1965, aquest antropòleg i novel·lista és famós pels sis títols (aquest és el setè) que ha publicat amb La Campana i dels quals ha venut mig milió llarg d'exemplars, només en català. Van a banda les vendes a la resta del món, tenint en compte que “és l'autor català més traduït”, afirma l'editora Isabel Martí.

Després de publicar *La pell freda* i *Pandora al Congo*, Sánchez Piñol va declarar que tenia previst tancar la trilogia amb una obra en què els estranys –la societat monstruosa que a la primera venia de l'aigua i a la segona de la terra– arribarien de l'aire. *Fungus* encara no és aquesta obra, si bé comparteix moltes característiques amb les dues citades.

Ambientada el 1888 als Pirineus, narra la història del Ric-Ric, un anarquista que fuig de Barcelona i que, casualment, activa de manera progressiva una

mena de societat formada per bolets de grans dimensions i capacitat destructiva. Hi ha una noia atractiva, la Mailís –en aquest cas humana i sense joc de paraules amb el nom, com passava amb l'Aneris i l'Amgam–, que té un fill i un pare. I contrabandistes i guàrdies civils esbudellats i militars espanyols amants de l'òpera i altres de francesos i moltes batalles i moltes reflexions polítiques i filosòfiques i molt d'humor. I per damunt de tot, els fungus, uns éssers amb l'atractiu ambigu dels *gremlins* en forma de fong boscà. Tot i que no ha quedat satisfet de les dues pel·lícules que s'han basat en obres seves, l'autor confessa que ja s'estan movent els drets de *Fungus*.

“El mal no existeix, només existeix el poder.” Vol dir que el poder ens torna malvats? O que els malvats busquen el poder?

La tragèdia del gènere humà és que la gran perversió són les relacions de poder. La desgràcia és que totes les relacions són relacions de poder.

“La gent comuna no és conscient del poder que té”, diu la cita inicial de Brossa.

És la part més esperançada. L'alternativa. Així mostro les dues cares d'una mateixa moneda. És el poder que tenim com a poble, com a massa, com a base social. La gent entesa com a societat, no com els de dalt, evidentment.

El tema de l'obra és el poder.

És clar, no va de bolets [riu], va del poder, que és un tema que sempre m'ha apassionat i que penso que es pot explicar en clau narrativa. No és un assaig polític, és narrativa, són uns personatges que s'enfronten a unes situacions impossibles, que és el que ha de plantejar qualsevol novel·la.

Després de 'Pandora al Congo' va dir que hi hauria una tercera obra en què els monstres vindrien de l'aire...

Sí, sí, i la tinc al cap fa molt temps. Sempre dic

tura, només em quedo amb allò que diu que són els llibres els que escullen quan han de ser escrits. I no ho pots combatre. Els meus interessos em dicten acabar la trilogia, però si et surten uns bolets pel mig o un *Victus*, ho has de seguir. La creativitat no és una bombeta que s'encén, és una aixeta que s'obre i l'autor és l'aixeta, no l'obre i la tanca, no té cap govern sobre tot plegat.

Ens fa cinc cèntims de la que tancarà la trilogia?

Serà molt en la línia de *Solaris*, molt antropològica, en una Barcelona postapocalíptica. I els pocs supervivents s'interroguen sobre què ha passat. I sobre com es poden comunicar amb algú que és d'una altra part de l'univers.

'Fungus' té punts en comú amb 'La pell freda' i 'Pandora al Congo', amb més humor, no?

Sí, però va per lliure. La vaig començar el 2005. Era un totxo amb capítols en què descrivia l'Exposició Universal del 1888 que ja no hi són. I el Ric-Ric fugia de Barcelona però anava a Terranova, no als Pirineus. Torno al fantàstic, però menja a part de la trilogia. M'agradaria que fos el primer episodi, perquè uns personatges que costen tant de crear, sobretot els fungus, es mereixen una continuïtat. Són unes criatures amb recorregut i al segon llibre faran eclòsió.

Però els bolets ja hi sortien?

que no començo un llibre fins que està acabat. I tinc moltes ganes d'escriure-la. Després de tants anys en aquest món, de tots els llocs comuns estúpids que té la litera-

Albert Sánchez Piñol en una versió urbana de la cova de muntanya on viu el protagonista de la seva nova obra ■ JOSEP LOSADA

I tant. El que no entenc és com dins de la literatura catalana, en l'apartat fantàstic o no, ningú hagi parlat dels bolets! Has vist l'atracció malaltissa i ridícula que desperten? Si el 90% són aigua i la gent no et confessa ni sota tortura on els troben! És l'última pulsio que ens queda del caçador recol·lector.

Són tot un món...

Segons com te'ls miris, semblen *aliens*. Són unes criatures molt curioses, i si a sobre fas que caminin, que pensin i que tinguin inquietuds, acaba sent una literatura d'evasió... que se n'ha anat molt lluny.

Com definiria 'Fungus'?

És un *western* hivernal. Passa a

L'APUNT

Cantar en català a 'OT', finalment

Guillem Vidal

Dimecres, i després d'alguns dies amb l'espanyolisme traient foc pels queixals, Miki va cantar, per primer cop en la història del concurs televisiu OT, un tema en català: *Una lluna a l'aigua*, de Txarango. Un gest, si es vol, per part d'un programa en què s'escolten cançons en anglès i francès amb tota la naturalitat del món, però signe, també, d'un temps en què cantar en català per

a tot Espanya provoca un rebombori propi no ja de finals dels anys setanta (quan veure Llach o Bonet a TVE era força habitual), sinó de quan a Joan Manuel Serrat, després d'haver-se negat a participar l'any 1968 a Eurovisió si no era fent-ho en català, li preguntaven si volia ser "un cantant internacional o un cantant provinciano". Molta sort en el concurs, Miki.

La tragèdia del gènere humà és que la gran perversió són les relacions de poder

Quan m'he sentit més viu és en les guerres, perquè estàs a prop de la mort

És un borratxo que està en el lloc i el moment afortunats per obtenir el poder, despullat de qualsevol guarniment. I això dona per a molt, narrativament. Els governants no són res sense el consentiment dels que estan a sota. I fer això amb bolets no se li havia ocorregut a ningú.

Els fungus són una societat ben curiosa...

Vaig mirar de crear-la amb uns paràmetres totalment allunyats de nosaltres. No tenen necessitats humanes, no tenen família, no tenen sexe... I tenen un llenguatge d'emocions articulades. Com pots enviar un polític –que menteixen tant– a negociar amb ells, que veuen el que pensa? Els fungus, sent tan diferents dels humans com podria imaginar-me, són un mirall molt nítid de nosaltres i les nostres relacions de poder. Si no, serien un monstre de Lovecraft, en què no hi ha res més que el monstre. I aquí hi ha un discurs. S'hi pot estar més o menys d'acord, però el discurs hi és.

Com és que està il·lustrada?

El Quim Hereu és un pintor molt bo. Forma part d'un moviment que és diu estrambotisme, que fan bèsties estranyes. Quan li vaig oferir aquest món dels fungus li va agradar. És un relat amb imatges molt poderoses: el Ric-Ric fent un discurs sobre Bakunin als fungus, l'apoteosi del Petitó quan aprèn a despatxar altres bolets, la batalla campal de to general Prim...

A més de la portada, que és un oli, hi ha un desplegable.

Ja que tenia un pintor de primer nivell, vaig voler cuidar molt l'edició. Per això hi ha el desplegable d'un dibuix amb llapis molt treballat. Jo hauria volgut un format i un disseny de novel·la de western de cap a peus...

El Ric-Ric, tot i ser un anarquista teòric, tracta els bolets de

manera despòtica, però els que acaben llegint la ment, un poder totalitari de la mena de '1984', són ells...

Ric-Ric no és ningú, no controla els fungus. El manen a ell, són els de sota i se n'emancipen. El Ric-Ric és un Felipe González alcohòlic, un demagog, un pocapena... És una metàfora dels governants, que no són ningú, en el fons. Hi ha gent que es pensa que els Estats Units els governa el Trump! [Riu]

Definició d'exèrcit: "Una colla d'idiotes armats que segueixen estúpidament un drap de colors." I abans ja hem llegit: "Soc tan covard que només serveixo per a militar." Com és, però, que li agraden tant les batalles?

Perquè hi ha una qüestió de límit, de frontera. Quan m'he sentit més viu és en les guerres, perquè estàs a prop de la mort. Per això jo no critico mai els toreros, els entenc. La guerra, la batalla, és un moment amb tanta presència de l'atzar... Hi ha una part de tu que pot actuar, que pot decidir, que pot gestionar, però una altra depèn d'unes circumstàncies que et superen tant... A mi el que em fascina és això, la suma d'elements diferents que intervien en una activitat tan decisiva, que fa que totes les batalles siguin diferents i, alhora, que siguin iguals. La màxima expressió del desordre és la violència, i al poder, quan se li acaben els arguments, sempre li queda la violència. Què ens han d'explicar a nosaltres, com a catalans...

Entre molts altres, fa una picada d'ull al Monterroso a l'inici del capítol III: "Quan es va despertar, el bolet encara era allà."

Home, i tant! És que va clavat. Tècnicament, és un factor desencadenant molt bo, molt fort. Un cop arribats aquí, a veure qui té els collons de deixar de llegir? Cal això i més, per mantenir els lectors. ■

l'època dels westerns, la segona meitat del segle XIX, i el que defineix el western és el territori de frontera, que a Europa són les serralades.

"Déu potser és molt gran, sí, però els Pirineus sempre seran més grans que Déu." Converteix la serralada en un paratge gairebé mític, esquerp, dur, realment poderós...

Mostro una naturalesa antibu-còlica. No hi ha ni una sola frase en què digui "que bonics són els Pirineus". Perquè per a la gent que hi vivia allà no ho era. Els romàntics que estimaven la natura eren uns excèntrics. A l'obra he volgut donar una visió inversa, com més lluny dels homes, de les valls, com més amunt, en

comptes de ser tot més pur, tot és més corrupte, més degradat, més violent.

Hi ha força personatges, però els que tenen més protagonisme són el Ric-Ric, la Mailís i els fungus.

Els fungus són els protagonistes. El Petitó i el Borni. Les trames queden perfectament tancades i hi ha un clímax narratiu en què passa una cosa [no la diem per no destapar res] contra tot pronòstic perquè aprenen a somiar. Però el Petitó queda obert a més trama, el Ric-Ric és com un Joker, allà on va fa merder, la Mailís és qui ha après el llenguatge dels fungus, el seu fill, l'Alban, també tindrà una certa transcendència... Tots te-

nen continuïtat en la segona part. I sobretot el Petitó, que haurà de governar una societat que no tolera els governants!

Ho tindrà complicat, sí...

Parlo del poder d'una manera molt propera i molt llunyana alhora. Hi ha dues grans concepcions del poder. Per a Nietzsche, el governant és el gran home que encapçala el seu poble i el du a la seva fita històrica. En canvi, Marcel Mauss afirma tot el contrari: els governants no són res més que els titelles dels governants i o fan el que els manen o cauen.

I el Ric-Ric n'és una mostra, perquè es creu que mana els fungus i el manen a ell.